

přihlížel k trestu obžalovanému dřívějším rozsudkem za zločin podle Šu 217 tr. zák. vyměřenému, ač § 265 tr. ř. tak učiniti kategoricky předpisuje, své oprávnění trestní, což zakládá, jak uvedeno, zmatečnost podle Šu 281 čís. 11 tr. ř., bez ohledu na to, že nalézací soud, uloživ obžalovanému nynějším rozsudkem trest těžkého žaláře 15 měsíců, nepřekročil nejvyššího trestu v zákoně určeného na skutek přísněji trestný. Bylo tudíž zmateční stížnosti v tomto směru vyhověti a napadený rozsudek ve výroku o trestu a ve výrocích s ním souvisících jako zmatečný zrušiti; ježto pak nalézací soud nepoužil při svém rozhodování spisů krajského soudu v Olomouci o dřívějším odsouzení obžalovaného, jež mělo býti podnětem k použití předpisu Šu 265 tr. ř. (nemaje tehdy spisů těch po ruce), a při hlavním přelíčení nepřčetl ani zprávy krajského soudu v Olomouci ze dne 27. července 1925 a důsledkem toho ani nezjistil v rozsudku oněch skutečností, které v této příčině při správném použití zákona měly by býti základem rozsudku, nebylo lze zrušovacímu soudu rozhodnouti ihned ve věci samé, nýbrž bylo věc podle Šu 288 odst. druhý, čís. 3 tr. ř. vrátiti nalézacímu soudu, by o ní v mezích zrušení znovu jednal a rozhodl.

Čís. 2311.

Zločin podle Šu 199 a) tr. zák. jest spáchán již pouhým ucházením se o křivé svědectví na soudě nebo nabídnutím se k němu; o dokonáný trestný čin jde i tehdy, zůstalo-li ono působení (nabídka) bez výsledku.

Nezáleží na tom, že osoba, o jejíž svědectví se pachatel uchází, nebyla ještě jako svědek ani obeslána ani označena (navržena); stačí abstraktní možnost jejího výslechu.

(Rozh. ze dne 10. března 1926, Zm I 859/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 23. října 1925, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem podvodu podle §§ 197, 199 písm. a) tr. zák.

Důvody:

Dovolávajíc se číselně důvodů zmatečnosti čís. 9 b) a 10 Šu 281 tr. ř. zmateční stížnost uvádí, že podle svědeckého údaje Vlasty R-ové při hlavním přelíčení táž v trestní věci proti stěžovateli pro zločin nedokonaného násilného smilstva nejen jako svědkyně vůbec vyslechnuta nebyla, nýbrž stěžovatel se podle spisu o oné trestní věci nedovolával jejího svědectví ani u četnictva ani při svém soudním výslechu, R-ová neměla ani příležitosti vypovídati jako svědkyně a stěžovatel nejednal s ní, když jí psal dopis a s ní v B. mluvil, jako se svědkyní a neucházel se u ní o svědectví, které mělo býti vydáno na soudě. Z jeho jednání vyplývá prý spíše, že mu šlo o pátrání, zda měla R-ová dojem, že stěžovatel nebyl osudného dne střízlivým. Ten i onen důvod zmatečnosti

spatřuje zmateční stížnost v tom, že nalézací soud nepřihlížel ani k protokolu o onom svědeckém údaji Vlasty R-ové, ani ke spisům. Než zmateční stížnost přehlíží, že skutkovou podstatu zločinu podvodu podle §§ů 197, 199 a) tr. zák., jímž byl stěžovatel uznán vinným, neshledává rozsudek v tom, že nastrojil některým ze způsobů, odpovídajících pojmu spoluviny podle Šu 5 tr. zák., zlý skutek, R-ovou v zápětí skutečně spáchaný, nýbrž podle rozsudkového výroku pouze v tom, že se u ní ucházel o křivé svědectví, které měla na soudě vydati. Již doslov ustanovení Šu 199 a) tr. zák. («když se někdo ucházel o křivé svědectví, jež na soudě má se vydati») nepřipouští stejně jako doslov bezprostředně následujícího ustanovení («když se někdo ke křivému svědectví na soudě nabídl neb je vydal»), jiného výkladu, než že v obou těchto případech je zločin podle §§ů 197, 199 a) tr. zák. spáchán již pouhým ucházením se o křivé svědectví na soudě nebo nabídnutím se k němu a že výjimkou z všeobecně jinak platného předpisu Šu 9 tr. zák. jde tu o dokonaný trestný čin i tehdy, zůstalo-li ono působení na jiného (nabídka) bez výsledku. S hlediska tohoto jedině správného právního názoru nesejde na tom, že rozsudek nezjišťuje a nezabývá se vůbec otázkou, zda byla R-ová v oné trestní věci vyslechnuta jako svědkyně, a ponechává důsledkem toho v rozhodovacích důvodech nepovšimnutým onen její svědecký údaj, zdůrazňovaný zmateční stížností, podle něhož arcí v oné trestní věci jako svědkyně vůbec vyslechnuta nebyla. Bylo-li by zjištěno, že se tak stalo, že R-ová vydala při této příležitosti na soudě svědectví vědomě křivé a že trestný čin, jí takto spáchaný, byl výsledkem stěžovatelova intelektuelního působení na ni, odpovídajícího pojmu některé ze zákonných forem trestné spoluviny, přicházelo by toto jeho jednání v úvahu nikoli jako zločin podvodu podle §§ů 197, 199 a) tr. zák., nýbrž jako spoluvina na něm podle §§ů 5, 197, 199 a) tr. zák. Správnosti rozsudkového výroku, napadeného zmateční stížností, nebyla by však na újmu ani ona další okolnost, jí zdůrazňovaná, že se stěžovatel svědectví R-ové ani u četnictva ani při svém soudním výslechu nedovolával, tak že prý soud ani nemohl vědět, že byla osudného dne v H. také přítomna. Rozsudek nezjišťuje sice opaku, zmateční stížnost je však na omylu, majíc za to, že pojmovým předpokladem trestnosti ucházení se o křivé svědectví na soudě jest, by osoba, o jejíž svědectví jest se ucházeno, byla v době tohoto ucházení se již k soudu jako svědkyně obeslána nebo byla před tím již soudu aspoň za svědka navržena neb označena. Jako zločin podvodu stíhá trestní zákon i pouhé ucházení se o křivé svědectví zřejmě proto, že v něm spatřuje skutek, jímž dochází již vnějšího výrazu úmysl a snaha, nesoucí se k tomu, by účel, sledovaný státem při výkonu soudnictví, vypátrání materiální pravdy, a nalezení práva, byl poškozen tím, že pramen soudcovského poznání má býti zkalen křivou výpovědí svědeckou. Tento úmysl a možnost jeho uskutečnění je však dán nejen v oněch případech, které má na zřeteli zmateční stížnost, nýbrž vždy, kdykoli je tu i jen abstraktní možnost, že určitá osoba bude u soudu vyslýchána jako svědek. Nevyžaduje se proto, by takováto osoba byla již předem připravována, by na ni bylo působeno k tomu cíli, by vydala na soudě křivé svědectví, a není příčiny, by

bylo rozeznáváno, zda v době, kdy naznačeným způsobem bylo na ní působeno, se ona abstraktní možnost jejího svědeckého výsledku více či méně přiblížila svému uskutečnění, by tudíž ze zákonného pojmu ucházení se o křivé svědectví byly vylučovány ony případy, v nichž, jak tomu bylo patrně i v souzeném případě, ten, kdo se o křivé svědectví ucházel, nepodnikl před tím ještě u soudu kroků, směřujících k tomu, by ke svědeckému výsledku dotyčné osoby také skutečně došlo. Stačí, počítá-li v době ucházení se s tím, že řečená osoba u soudu jako svědek slyšena bude, tím spíše pak, zamýšlí-li dokonce kroky k tomu vedoucí dodatečně podniknouti. Řekl-li tudíž stěžovatel tehdy R-ové podle dalšího rozsudkového zjištění, by řekla u soudu, že byl (osudného dne) opilý a že si lil do piva rum a že, když mu R-ová odpověděla, že to říci nemůže, poněvadž to ani ona ani nikdo jiný neviděl, jí pravil: »Jen mi tak vypovídejte, já se na manžele K-ovy spolehnouti nemohu, mluvte aspoň Vy,« shledal nalézací soud v těchto jeho slovech vším právem ucházení se o křivé svědectví, které na soudě mělo býti vydáno, zakládající skutkovou podstatu zločinu podvodu podle §§ 197, 199 a) tr. zák. bez ohledu na to, zda se stěžovatel dovolával před tím ať u četnictva nebo u soudu jejího svědectví.

Čís. 2312.

Ze skutkové podstaty přestupku §u 320 f) tr. zák. jsou vyňaty případy trestního vyšetřování; pod předpis §u 320 e) tr. zák. nespádají nepravdivá udání podezřelého vůči orgánům bezpečnostních úřadů.

I pachatel hlavního činu může se dopustiti spoluviny (§ 5 tr. zák.) i nedokonaného svádění (§ 9 tr. zák.) k zločinu nadržování zločincům podle §u 214 a 217 tr. zák., k přestupku §u 307 tr. zák. a zločinu podle §§ 197, 199 a) tr. zák.

(Rozh. ze dne 10. března 1926, Zm II 421/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Olomouci ze dne 6. června 1925, pokud jím byla obžalovaná podle §u 259 čís. 3 tr. ř. sprostěna z obžaloby pro zločin podle §§ 9, 214 tr. zák., zrušil napadený rozsudek a vrátil věc nalézacímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl, mimo jiné z těchto

důvodů:

Podle rozhodovacích důvodů napadeného rozsudku, vztahujících se na pravoplatný výrok rozsudkový, jímž byla obžalovaná uznána vinnou zločinem krádeže podle §§ 171, 176 II. b) tr. zák., vzal soud za prokázáno, že, když četnický strážmistr Alois M., který obžalovanou s Aloisií J-ovou pronásledoval, ji dostihl a na ní žádal vydání ukradených 125 Kč, obžalovaná krádež popřela, že však J-ová, prohlédnuvši na vyzvání strážmistrovo obžalovanou, nalezla u ní ukradené peníze, připevněné špendlíkem na spodním okraji košile. Veřejnou obžalobou